

е челъ, или видѣлъ край морето. Както разказваше, той чувствуваше, че израства предъ очитѣ на своя приятелъ и това го правѣше още по-гордъ. Но слънцето вече залѣзваше, и момчетата решиха да си вървятъ. Влѣзоха отново въ рѣката, изплакнаха пѣсѣка отъ тѣлата си и тръгнаха къмъ сѣнчестия брѣгъ, гдето лежеха дрехитѣ имъ. Презъ цѣлото време Полито продължаваше да разказва чудновати нѣща на селянчето, като често се спираше, поглеждаше го въ очитѣ и казваше, клатейки глава:

— Ти нали не си слушалъ за такива нѣща? А пъкъ азъ ги зная.

Порчо нищо не отговаряше и продължаваше да слуша. Стигнаха при сѣнката, гдето лежѣха дрехитѣ имъ, и Порчо веднага нахлузи конопената риза. Обу панталонитѣ си, праметна коравата връвъ презъ едното рамо и продума:

— Хайде, обличай се!

Но Полито изведнажъ стана мълчаливъ. Той стоеше до хубавитѣ си дрехи, леко оронваше капкитѣ отъ бѣлата си кожа и примигваше. Минаха нѣколко минути и Полито не се обличаше. Слънцето вече залѣзе. Откъмъ ливадитѣ се чуха гласовѣтъ на селяни и тихиятъ звѣнъ на стада, които слизаха отъ баиритѣ. Изведнажъ Полито погледна приятеля си и примигна още по-уплашено.

— Хайде, облѣчи се! — рече Прочо.

Полито клекна голъ подъ върбата и продума:

— Азъ не мога да се обличамъ самъ.

— Какво каза?

— Мене ме облича мама.

Порчо го загледа като грѣмнатъ. После дръпна приятеля си за ржката и му рече:

— Ставай, азъ ще те облѣка!

Полито се изправи. Отъ снагата му капеха последнитѣ капки вода. Отъ очитѣ му падаха сълзи. Презъ това време Порчо го обличаше. Сложи внимателно коприената му блуза, завърза панделката на якичката.

Следъ това обу панталонитѣ му, оправил коланчето, и двамата тръгнаха къмъ село.

Вървѣха и мълчаливо се поглеждаха.

Когато наближиха дома, Полито стана пакъ приказливъ и започна своитѣ разкази за чуднитѣ страни, по които ще пѣтува. Тогава Порчо се спрѣ и го запита:

— Ами като търгнешъ съ твоя параходъ, кой ще ти връзва гащитѣ?

— Дотогава има време, ще се науча.

Момчето съ хубавитѣ дрехи наведе глава, обърса прашнитѣ върхове на обувкитѣ си. А Порчо пѣхна ржце въ скжсанитѣ джобове на панталонитѣ си, изви глава къмъ полето и засвири.

Славчо Красински

